

— Нима азъ небѣхъ длѣжна да те прѣдпазя, когато видѣхъ, че ти издигна корупчето съ лѣжичката заедно; азъ даже съмъ повече отъ тебѣ виновата.

— Това е праздна работа, отговори Никола. — Азъ го разбихъ и азъ трѣбва да го купя; това справѣдливостта го изисква, това е моя обязанность.

— Обязанность? повтори сериозно момичето — ти и безъ това имашъ обязанность: слугувай на България — ето твоята обязанность.

— Отъ гдѣ на кадѣ намисли да ми говоришъ за това?

— Стоятъ ни разказва за тебѣ и менѣ се чини, че ти нетрѣбва да мислишъ за корупчето. Колко коштува корупчето въ сравненіе съ *мемликетитъ*?

— Разбира се, разбира се, отговори Никола.

— Забрави ти за корупчето.

— Ще забравя, ще забравя, но . . .

— Какво? го попита тя, като го погледна милозливо.

— Тебѣ немога забрави . . .

Момичето си навѣди очитѣ, помѣлча, послѣ каза малко смутено:

— Нима азъ повечето струвамъ отъ корупчето въ сравненіе съ отечеството?

— Ти? . . въ сравненіе съ отечеството? не... зная . . . незная . . .

— Ако си ти сѣщій българинъ, ти трѣбва и животътъ си да дадешъ за отечеството.

— А за тебѣ недалъ ли бихъ азъ животътъ? а?

— Нетрѣбва да говори така българинътъ, отговори момичето, като искаше да излѣзне.

— Почакай! я спрѣ Никола.

Тя се спрѣ и се обърна.

— Ще забравя за корупчето . . . И тебѣ искамъ да забравя, но . . . незная, да ли ще мога. Ще се опитамъ. Само България ще ми бѣде по скѣпа отъ тебѣ . . . Ще видимъ какво ще произлѣзне отъ това . . . а сега . . . Ето какво . . . е! Той махна съ глава и като че изгони отъ себѣ си нѣкаква си мисль. — Нѣ . . . Прощавай!

— Прощавай, отговори Еленка.

Еленка искочи въ горнята стая, скри се задъ